

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SSO Agnieszka Połyniak SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r.

sprawy **M. D.**

syna T. i Z. z domu B. (...)r. w S.z art. 278 § 1 kk, art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003r., Nr 162, poz. 1568) w związku z art. 64 § 1 kk i art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 8 marca 2016 r. sygnatura akt II K 594/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

IV Ka 372/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Kłodzku uznał oskarżonego M. D. za winnego tego, że:

w nieustalonym dniu w 2012 roku przed dniem 1 kwietnia 2012 roku w N. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. Z., D. A. i T. W. z terenu działki nr (...) zabrał w celu przywłaszczenia rzeźbę przedstawiającą Matkę Boską o wysokości 85 cm z rozbudowanej grupy rzeźbiarskiej Ukrzyżowanie złożonej z trzech elementów przedstawiającą Marię, św. Jana pod krzyżem, ustawionych na wspólnym fundamencie i umieszczonych na wysokim cokole wykonaną z piaskowca i metalu w 1808 roku o wartości nie mniejszej niż 20.000 zł uszkadzając jednocześnie zabytek poprzez oderwanie figury od cokołu i uderzenie siekierą, czym działał na szkodę właściciela P. z o. o. we W., przy czym M. D. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 22 września 2003

roku, sygn. akt II K 705/03, za czyn z art. 280 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, której wykonanie zarządził Sąd Rejonowy w Świdnicy z dnia 21 grudnia 2006 roku, którą odbył w okresie od 18 marca do 28 grudnia 2007 roku,

to jest popełnienia występku z art. 278 § 1 kk i art. 108 ust. 1 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o Ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2003r., Nr 162 poz. 1568) w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 108 ust. 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Muzeum Z. nawiązkę w kwocie 6. 000 (sześć tysięcy) złotych.

Sąd ponadto orzekł o kosztach procesu.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości apelacją obrońcy oskarżonego, który powołując się na treść art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku a w szczególności art. 4 oraz 7 k.p.k. polegającej na wykraczającej poza swobodną ocenę i dokonaną z brakiem uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie a także pominięciu przy wyrokowaniu zeznań świadków D. P. oraz M.M.złożonych na rozprawie w dniu 22 września 2015 (k.618/619 akt).

Wskazując na ten zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach I i II oraz uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie zauważyć należy, że art. 4 k.p.k. jest przepisem zawierającym tzw. ogólną dyrektywę postępowania. Określa on sposób, w jaki powinny procedować organy prowadzące postępowanie. Przedmiotem uchybień zarzucanych w apelacji mogą być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywanie określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak więc zarzut obrazy w art. 4 nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji – tak jak uczynił to skarżący obrońca.

Co do zarzutu obrazy przepisu art. 7 k.p.k., to sąd odwoławczy zauważa, że ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdyż poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego i prowadzi do przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego.

Sąd Rejonowy, trafnie oparł swoje rozstrzygnięcie głównie na wyjaśnieniach współoskarżonych K. Z., T. W., i D. A., zwłaszcza tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym, ponieważ są one logiczne, zgodne ze sobą i jednoznaczne co do sprawstwa oskarżonego D., określając dokładnie jaką rolę miał on w popełnieniu przypisanego przestępstwa, w tym, że był jego inicjatorem i osobiście przy pomocy siekiery oderwał figurę od cokołu.

Podkreślić należy, że współoskarżeni byli przesłuchiwani w toku śledztwa po kilka razy i za każdym razem składali zdecydowane i obciążające oskarżonego D. wyjaśnienia.

Postawa D. A. i T. W. z rozprawy, kiedy odwołali swoje wcześniejsze wyjaśnienia, obciążające zarówno ich samych jak i M. D., nie jest przekonująca i nie wpływa na prawidłowość ustaleń faktycznych wyrokiem. Sąd I instancji trafnie ocenił, że oskarżeni podjęli nieudaną próbę wycofania się z obciążających relacji, w celu oczyszczenia z zarzutów zarówno siebie jak i M. D.. Twierdzenia o „wymuszeniu” określonej treści wyjaśnień przez policjantów, nie znajdują żadnych racjonalnych podstaw w materialnie dowodowym i są gołosłowne, dowolne, wynikające z przyjętej linii obrony.

O trafności powyższej tezy przekonuje również i to, że oskarżony K. Z. konsekwentnie wyjaśniał na rozprawie przed Sądem, podtrzymał wszystkie wcześniejsze wyjaśnienia obciążające i jego i oskarżonego M. D..

W doktrynie przyjmuje się, że pomówienie współoskarżonego może być uznane za pełnowartościowy dowód tylko wówczas, gdy w kontekście określonych ustaleń nie jest sprzeczne z innymi dowodami, a przede wszystkim nie relacjonuje różnych wersji zdarzenia. Pomówienie innej osoby nie może być z góry uznawane za dowód „niepełnowartościowy” i ograniczone do pojęcia fałszywego oskarżenia.

Nie ulega wątpliwości, że wyjaśnienia K. Z., T. W. i D. A. złożone w śledztwie oraz przez tego pierwszego na rozprawie, były w pełni zgodne ze sobą i wynikała z nich jedna, obciążająca ich i M. D. wersja zdarzenia.

Wyjaśnienia oskarżonego M. D., polegające na zanegowaniu swojego sprawstwa, w zestawieniu z obciążającymi go dowodami i niepotwierdzeniem jego alibi, zasadnie i właściwie uznane zostały za niewiarygodne, obliczenie na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Wbrew twierdzeniom apelującego, zeznania świadków M.M.jak i D. P. wcale nie potwierdzają, że w okresie gdy dokonywano przedmiotowej kradzieży, oskarżony zamieszkiwał w R. i nie dysponował w tym czasie swoim samochodem.

Pierwsza ze świadków zaprzeczyła aby w 2012 roku oskarżony mieszkał z nią, podając, że „po urodzeniu się ich dziecka w 2010 r., M. D. został zatrzymany przez policję i od tego czasu nie widywali się”, jak też świadek nie miała informacji co do miejsca pracy, pobytu oskarżonego w 2012 roku i posiadania przez niego samochodu.

Druga ze świadków zeznała, że M. D. „ przestał się u niej pokazywać kiedy urodziło mu się dziecko oraz, że nie miał on samochodu”.

Powyższe zeznania nie potwierdziły zatem wersji oskarżonego i nie wykluczyły wersji przeciwnej.

Zauważyć należy, że jak wynika z wyjaśnień K. Z. (k.75), figurka została przewieziona samochodem, który to oskarżony ten, w dniu kradzieży sprzedał M. D. za 800 złotych i ten „po kupnie samochodu odjechał zabierając figurkę” (k.75). W tej sytuacji stwierdzenie apelacji, że M. D. „zabrał figurkę do swego samochodu” jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd Rejonowy dysponował zatem materiałem dowodowym wskazującym jednoznacznie na udział oskarżonego M. D. w zarzucanym mu przestępstwie, mając podstawy do przyjęcia jego winy.

Wymierzona kara nie może być uznana za rażąco surową, gdy zważy się na istotne okoliczności obciążające oskarżonego, wskazane w pisemnym uzasadnieniu, w szczególności działanie w warunkach recydywy.

Uznając wyrok za trafny i słuszny utrzymano go w mocy.